

ДЕЙСТВИЕ ТРЕТО.

Обстановката на първото действие. Вънъ бавно се смрачава. На сцената осветлението е слабо.

ЛИЛИЯ. Стъмва се, а още ги нѣма.

МИРА. Навѣрно съдѣтъ е ималъ и други дѣла.

ЛИЛИЯ. А какъ ме е страхъ, какъ ме е страхъ...

МИРА. Защо се страхувашъ? По рано и азъ се страхувахъ, боехъ се, че и той ще рѣждява като насъ. Сега вече вѣрвамъ въ него.

ЛИЛИЯ. Не виждашъ ли, че за мене е мъчно, невъзможно дори, да приема Андрей така...

МИРА. Какъ?

ЛИЛИЯ. Чистъ, но въ изгнание. Скульптура, който руши всичко което не му харесва. Или онзи Андрей — останалъ за винаги при насъ, но примирень. — Брата Андрей.

МИРА. Да... Да... Разбирамъ.

ЛИЛИЯ. Осемъ години бѣ изгубень за насъ. И сега.. А какъ мислишъ, не може ли, все пакъ да остане?

МИРА. Не може. Сега тамъ, въ сѣда, той се прощава съ всички.

ЛИЛИЯ. Прощава ли се? Толкова ли скоро? Нима ти мислишъ, че толкова скоро?

МИРА. Да. Ако не отстъпи отъ себе си, той сега се прощава.

ЛИЛИЯ. Мира, а "Освободения човѣкъ"? Недовършенъ ли ще остане той?